

PRIMER 1

OPIS SITUACIJE

Janez živi v socialnovarstvenem zavodu Hrastovec. Je na invalidskem vozičku in ima težave v duševnem zdravju. V preteklosti je tudi že poskušal delati samomor. Želi se preseliti iz zavoda v Ljubljano in zaživeti samostojno življenje.

POVZETEK NAČRTA:

Janez večinoma sedi na svojem vozičku in kadi cigarete. Daje vtis umetnika, ki je zamišljen v svoje misli in sanje. Živi v socialnovarstvenem zavodu. Ko je živel v Ljubljani, je študiral na likovni akademiji. Študija ni zaključil, zato je moral v vojsko, kasneje pa iskati službo. Dan pred vojsko je spil veliko tablet in omedlel. Tako ni šel v vojsko. Sprva je nekaj časa delal, nato pa so ga zaradi psihičnih težav invalidsko upokojili. Bil je tudi večkrat hospitaliziran v psihiatrični bolnišnici. Nekega dne je imel prometno nesrečo. Povožil ga je vlak in izgubil je obe nogi. Od takrat dalje uporablja invalidski voziček. Po okrevanju v bolnici je pristal v zavodu. Zdaj je tam že 11 let, čeprav so mu obljubili, da gre le za poskusno obdobje. Želi se preseliti iz zavoda v Ljubljano in zaživeti samostojno življenje.

V zavodu mu ni vseč čas kosila. Včasih bi raje jedel kasneje. Bolj bi mu bilo vseč, če bi lahko sam izbiral, kaj bo jedel.

S svojima bratoma se večkrat sliši po telefonu. Starejši brat ga tudi obišče, vendar zelo poredko. Janez bi raje videl, da bi imel več fizičnih stikov z bratoma. Kadar je v hudi finančni stiski prosi za pomoč teto in bratranca. Navezal je stike tudi z neko družino v okolici njegovega zavoda, vendar so se ti stiki že pretrgali.

Zanimajo ga tuji jeziki. Nekaj malega zna tudi skuhati. Rad ima glasbo vseh zvrsti. Večkrat posluša radio, ki ne sme biti preveč na glas, ker ga to vznemiri. Njegov vir radosti sta gledanje televizije in branje časopisov. Na ta način se seznanja z informacijami, kaj se dogaja po svetu.

Uživa pri pitju kave in kajenju cigaret. Pri tem ga ovira njegovo finančno stanje. Pravi, da je njegovo slabo finančno stanje povezano s počutjem. Njegovo fizično in psihično stanje je stabilno, vendar vseeno jemlje zdravila. Popravit bi si rad le zobe.

PRIMER 2

OPIS SITUACIJE

Doni živi v manjšem neprofitnem stanovanju. Zaradi težav v duševnem zdravju ima status dolgotrajne brezposelne osebe. Njegov edini vir prihodka je denarna socialna pomoč. Že pet let ne zmore plačevati najemnine, zato mu Javni stanovanjski sklad grozi z deložacijo. Njegovo stanovanje je zelo zanemarjeno. Brez elektrike biva že leto in pol. Ker je dobil odločbo iz sodišča, s katero mu je bil naložen ukrep deložacije v zelo kratkem času, je s pomočjo prijatelja poiskal pomoč pri koordinatorju obravnave v skupnosti.

V življenju rad nabira gobe in čemaž. Ima punco, ki biva v stanovanjski skupnosti. Sam hodi v dnevni center Šenta. V preteklosti je bil mladinskem domu, v zaporu, večkrat v psihiatrični bolnišnici in drugih institucijah.

PRIMER 3

OPIS SITUACIJE

Branko je v psihiatrični bolnici, iz katere ga hočejo odpustiti, vendar se noče vrniti domov. Rad bi živel samostojno, zato je kupil Salomonov oglasnik in išče privatno stanovanje v Ljubljani. Pomoč je poiskal pri koordinatorki storitev z namenom, da zanj zapiše načrt in mu nudi support pri prevozu.

Svojo življenjsko situacijo opiše takole:

»Rodil sem se v Brezovici, nato sem se šolal v Ljubljani (srednja šola). Leta 1975 sem delal v Luki, nato v Cimosu 4 leta, kjer sem prišel navzkriž z direktorjem. Nato sem delal v projektu Krajevne skupnosti, kjer smo delali vodovod. Po izobrazbi sem inženir organizacije.

Oče, mati, polsestra in svak so umrli. Imam dva nečaka, ki se sramujeta tega, da sem bolan. Poskusil sem jih poklicat, pa sem videl, da sem jim odveč, zato ne poskušam več. Tako sem se odločil, da bom živel v Ljubljani.

Prvič sem bil hospitaliziran leta 1995. Ko smo zgradili vodovod in telefon me niso več rabili. Doma sem si naredil delavnico - od marca 88 sem postal podjetnik - obrtnik do 1995. Takrat sem zbolel.

Prejemam invalidsko pokojnino, cca. 400,00 EUR z varstveni dodatek 25,00 EUR.

Rad bi živel v Ljubljani, rad bi imel socialno asistenco in subvencionirano stanovanje - občinsko ali privatno, samo da je subvencionirano. Imam stalne probleme z omoticami. Rabim spremstvo, če grem v mesto ali kamorkoli. So obdobja, ko lahko vse sam postorim in so obdobja, ko ne morem: takrat potrebujem, da mi kdo kaj pospravi, ponaredi po hiši, me obišče.

V Ljubljani sem živel, ko sem hodil v srednjo in višjo šolo, od 14 do 21. leta. Zadnjih sedem let sem živel v Ljubljani in Kamniku v Šentovih stanovanjskih skupinah. Ne želim si več živeti v Šentovih stanovanjski skupini.

Na Centru za socialno delo Koper sem sodeloval z O.P. V letu 2002 sem hotel oditi v Socialno varstveni zavod Dutovlje, ker nisem videl izhoda več v življenju. Hotel sem narediti samomor. Denarja sem imel za cigarete, hrano sem dobival iz Kopra, nekaj sem tudi spil. Bilo mi je težko. Takrat me je še sestra obiskovala, sem vsaj nekoga imel. Psihiatrinja je ocenila, da nisem za zavod ampak za stanovanjsko skupino.

Iz Šenta so me izključili iz mreže stanovanjskih skupin. V okviru nevladnega društva smo imeli smo že dve javne tribune, kjer smo opozarjali na problematiko, da iz številke postanem človek. Namen je tudi bil, da dobi oseba jasno specifikirano kaj koliko stane (oskrba, hrana...) v stanovanjski skupini in naj dobi denar od subvencije v roke.

Zdaj sem v bankrotu, imam dolgove. Izvršbo na bančnem računu imam nad zneskom 428,00 EUR, tako mi poberejo npr. regres. Nekdo mi je nalašč vzel vse sklepe o izvršbi, ko sem bil Šentovi stanovanjski skupini.

Želim iz sebe oprati laži, ki sem jih bil deležen v Šentu«.

